

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 80/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Z. G. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońcy oskarżonych K.			

D., T. W., P. M. i M. W.			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		K. D., T. W., P. M., M. W.	Ustalenie uprzedniej	Informacje z K.	(...)-5770

	<p>wyjaśnieniom K. D. (2), który konsekwentnie nie przyznawał się do zarzucanego mu czynu, twierdząc, że użyczył swoje konto osobie najbliższej, swojemu bratu i nie wie, jakie transakcje brat S. D. przeprowadzał na tym koncie, myślał, że prowadził on sprzedaż internetową, zresztą wyjaśnienia K. D. (2) potwierdził jego brat, a w sprawie nie ma żadnych dowodów przeciwnych, co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego skazania „mojego klienta” apelacja obrońcy oskarżonego K. D. (2)</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Przed wszystkim</p>			

podkreślić
należy, iż zarzut
apelacji jest
wadliwie
skonstruowany.

Jak zauważył
Sąd Apelacyjny
w Ł. w wyroku z
dnia (...) „ błąd
w ustaleniach
faktycznych ma
miejsce tylko
wtedy, kiedy sąd
dokona ustaleń
sprzecznie z
treścią dowodu
uznanego za
wiarygodny.

Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych,
przyjętych za
podstawę
wyroku jest
tylko wówczas
słuszny, gdy
zasadność ocen
i wniosków,
wyprowadzonych
przez sąd
orzekający z
okoliczności
ujawnionych w
toku przewodu
sądowego nie
odpowiada
prawidłowości
logicznego
rozumowania.

Dla skuteczności
zarzutu błędu
niezbędne jest
wykazanie nie
tylko wadliwości
ocen i wniosków
wyprowadzonych
przez sąd, ale
i wykazanie
konkretnych
uchybień w

ocenie materiału dowodowego, jakich dopuścił się sąd. Zarzut ten musi sprowadzać się do wykazania, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania, dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Nie można więc mówić w zasadzie o błędzie, jeśli jakieś konkretne ustalenie 'faktu uznanego za udowodniony' wynika z treści dowodów uznanych przez sąd I instancji za wiarygodne w tej kwestii. Co najwyżej podnieść można byłoby w takiej sytuacji zarzut dokonania przez sąd błędów w zakresie oceny dowodów (w ramach art. 7 KPK), ale to jednak jest zupełnie innego rodzaju zarzutem - obrazą przepisów postępowania,

która mogła mieć wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 KPK)”. W związku z tym trzeba zauważyć, iż Sąd Okręgowy wbrew treści zarzutu zredagowanego przez obrońcę K. D. (2), wcale nie uznał depozycji jego mandanta za spójne i logiczne, a tylko wtedy można by uznać, że z dowodu o takich przymiotach wyprowadził nieprawidłowe ustalenia. To samo dotyczy wartości relacji procesowych S. D., które zdaniem apelującego mają wspierać wersję zdarzeń oskarżonego – także i tu bowiem Sąd Okręgowy nie uznał w całości wspomnianego dowodu za wiarygodny.

Lektura pisemnego uzasadnienia wyroku jednoznacznie wskazuje, iż wyjaśnienia K. D. (2) Sąd Okręgowy ocenił

jako „niespójne i nielogiczne”, uznając, iż stanowią one „przyjętą linię obrony zarówno własnej osoby, jak i brata” (str. 55 uzasadnienia, k. 5682). Wyprowadzając taki wniosek, Sąd I instancji uprzednio przeanalizował szczegółowo te depozycje, trafnie zauważając w szczególności, co następuje:

- tłumaczenie oskarżonego, że założył konto, które udostępnił bratu z uwagi na prowadzone wobec niego postępowania egzekucyjne, jednak nie wiedział, że zostanie ono wykorzystane do celów niezgodnych z prawem, zostało odrzucone z uwagi na sam cel założenia takiego konta (chęć ukrycia majątku przed komornikiem, co samo w sobie wskazuje na nielegalność takiej intencji), ale i pełną

świadomość
oskarżonego co
do faktycznej
kondycji
finansowej brata
(osoba
bezrobotna).

Wniosek ten
jawi się jako w
pełni zasadny z
punktu widzenia
elementarnych
zasad
doświadczenia
życiowego, a
obrońca w żaden
sposób
twierdzenia tego
nie podważył w
apelacji,

- Sąd I instancji
zasadnie
odwołał się do
twierdzeń
samego
oskarżonego, że
nie był on chętny
do pomocy bratu
i prosił go,
by nie „wywinął
jakiegoś
numeru”, co
uzasadnia
jedynie logiczny
wniosek, że sam
oskarżony wątpił
w uczciwość
brata i co
najmniej
przewidywał
możliwe
nieuczciwe
wykorzystanie
konta.
Poprawności
tego logicznego
wywodu
obrońca nawet
nie próbował

negować w
apelacji,

- z faktu, że na
konto wpłynęły
także przelewy
dla oskarżonego,
Sąd I instancji
zasadnie
wyprowadził
wniosek, że K. D.
(2) miał wgląd w
rachunek i sam z
niego korzystał,
a więc wcale nie
był pozbawiony
dostępu do
konta;
analogicznie
ocenić należy
omówioną przez
Sąd kwestię
pożyczki
udzielonej P. L..
Twierdzeń tych i
wyprowadzonych
z nich wniosków
obrońca w żaden
sposób nie
zanegował,

- wniosek, że
oskarżony
doskonale
wiedział, czym
de facto zajmuje
się jego brat,
Sąd Okręgowy
trafnie
wyprowadził
także z
zestawienia
faktu, że na
koncie
oskarżonego
wykorzystywanym
przez jego brata
były liczne
przeprawy
pieniężne, a

oskarżony
wiedział, że brat
formalnie był
bezrobotnym.
Poprawności
tego
wnioskowania
apelacja nie
neguje nawet
słowem,

- zestawienie
tych
okoliczności z
jedynie
częściowo
uznanymi za
wiarygodne
relacjami S.
D. doprowadziło
Sąd Okręgowy
do jedynie
trafnego
wniosku co do
wartości
depozycji
oskarżonego,
wskazanego
wyżej i nie
sposób uznać, że
ocena ta została
w jakikolwiek
sposób
zanegowana w
apelacji, a tym
samym jest to
ocena
swobodna,
pozostająca pod
ochroną art. 7
k.p.k.

Obrońca
całkowicie
pomija
milczeniem
także
poprawność
argumentacji
Sądu

Okręgowego przytoczonej w uzasadnieniu podstawy prawnej skazania (str. 71 uzasadnienia, k. 5690).

Tymczasem nie sposób nie podzielić stanowiska Sądu Okręgowego, że posiadane przez oskarżonego wykształcenie (wyższe ekonomiczne), jak i doświadczenie (podejmowane działania inwestycyjne), wskazują, że doskonale orientuje się on w tematyce finansów, zatem musi mieć wiedzę co do tego, jak może zostać wykorzystany rachunek założony przez niego, do którego dane udostępnił bratu. Powyższe w połączeniu z okolicznością, że sam z tego rachunku korzystał, uzasadnia w pełni wniosek, że był on w pełni świadomy obrotów na koncie, mógł

więc na bieżąco interweniować, kontaktując się z bratem i żądając co najmniej wyjaśnień.

Zaniechanie tego potwierdza, że zakładając rachunek, oskarżony przewidywał faktyczny cel jego wykorzystania i godził się na to.

Reasumując, wbrew gołosłownym i nie rozwiniętym w żaden sposób w uzasadnieniu zarzutom apelacji obrońcy oskarżonego K. D. (2), nie może budzić żadnych wątpliwości ani ocena dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy, ani wyprowadzone z nich ustalenia faktyczne co do rzeczywistych okoliczności i powodów otwarcia i udostępnienia rachunku przez oskarżonego na rzecz brata, jak i wreszcie prawnokarna ocena tych ustaleń jako wyczerpujących znamiona –

<p>także od strony podmiotowej – przestępstwa przypisanego temu oskarżonemu. Czyni to podniesiony zarzut apelacji całkowicie nieskutecznym.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. D. (2).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Materiał dowodowy jest kompletny, czego obrońca zresztą nie kwestionuje, zatem pozwala na merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy. Orzeczenie w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego K. D. (2) z przyczyn wyżej naprowadzonych jest trafne, zatem brak</p>		

podstaw do uniewinnienia tego oskarżonego. Brak też podstaw do ingerencji z urzędu w represję karną, jaka spotkała oskarżonego w związku z przypisanym mu przestępstwem – sam obrońca nie sformułował tu żadnego zarzutu, a wydane rozstrzygnięcie (kara złagodzona z wykorzystaniem dobrodziejstwa z art. 37a k.k.) w żaden sposób nie może być potraktowane jako rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k.

Lp.	Zarzut		
2	<p>1. Błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, wyrażające się w przyjęciu, że:</p> <p>- M. M. (1), działając na zlecenie T. W. (2), dnia (...)r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zawarł umowę
rachunku
oszczędnościowo-
rozliczeniowego
o numerze (...) w (...) Bank
SA Oddział w
Z., a następnie
dnia (...) r.
zawarł umowę
rachunku
bankowego o
numerze (...) w (...) Bank
SA – Oddział
Bankowości
Detalicznej
MultiBank i
przekazał T. W.
(2) dokumenty
dotyczące ww
rachunków w
zamian za
umorzenie długu
w kwocie 300,-
zł, podczas gdy
z okoliczności
niniejszej
sprawy wynika,
że rachunki
mające
udaremnić i
utrudnić
stwierdzenie
przestępczego
pochodzenia
środków
płatniczych
zostały założone
wyłącznie z
inicjatywy M. M.
(1), a oskarżony
T. W. (2) nie brał
udziału w tym
przestępczym
działaniu,

- (...) r. M. M. (1)
na polecenie T.
W. (2) wypłacił z

rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego o numerze (...) kwotę 210 zł i przekazał nieustalonej osobie w zamian za obietnicę otrzymania kwoty 50,- zł od T. W. (2), podczas gdy okoliczności niniejszej sprawy oraz zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dają podstaw do takich ustaleń.

2. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyrażającą się w przyjęciu, że:

- T. W. (2) znał procedurę i mechanizm zakładania i wykorzystywania kont bankowych do działań przestępnych, podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego

w sprawie
wynika, iż nigdy
nie miał do
czynienia z tego
typu
procederem, a
to pomawiający
oskarżonego M.
M. (1) zakładał
wcześniej konta
dla swojego
znajomego K. P.,

- sprzeczność
wyjaśnień T. W.
(2) z relacjami
M. M. (1)
nie pozwala na
przyznanie im
waloru
wiarygodności,
podczas gdy
stanowisko
procesowe M.
M. (1) zostało
wyrażone
wyłącznie w celu
pomówienia T.
W. (2),

3. Ewentualnie
– rażąca
niewspółmierność
kary orzeczonej
wobec
oskarżonego w
stosunku do
stopnia
społecznej
szkodliwości
przestępstwa
oraz w relacji
do celów, jakie
kara ta powinna
spełnić w
zakresie
prewencji
szczególnej i
społecznego
oddziaływania

	(apelacja obrońcy oskarżonego T. W. (2))		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Jeśli chodzi o zarzuty dotyczące obrazy przepisów postępowania, to porządkująco przypomnieć trzeba, iż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych			

okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpująco i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Podkreśla się to w szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3 września 1998 r. sygn. V KKN 104/98 - Prokuratura i Prawo 1999, Nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20 marca 2002 r. sygn. II AKa 49/02 - Prokuratura i Prawo 2004, Nr 6, poz. 29).

Skuteczne postawienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych obwarowane jest z kolei koniecznością spełnienia przez apelującego szeregu

warunków. Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 maja 2005 r. sygn. WA 10/05, „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej

instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc: na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji”

(OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzycy -

Kodeks
postępowania
karnego.

Komentarz, wyd.
III, Zakamycze
2003 s. 1134 oraz
P. Hofmański,
E. Sadzik, K.
Zgryzek -

Kodeks
postępowania
karnego.

Komentarz, t. II,
Warszawa 2007,
s. 666-667).

Przenosząc te
ogólne
rozważania na
realia sprawy i
treść
wniesionego
środka
odwoławczego,
nie sposób
uznać, by
apelujący
sprostał tym
wymogom.

Przede
wszystkim
wypada
zauważyć, iż
podstawą
odrzużenia
twierdzeń T.
W. (2), nie
przyznającego
się do
zarzucanego mu
czynu, nie jest
tylko ich
sprzeczność z
depozycjami M.
M. (1). Sąd
Okręgowy ustalił
bowiem w
oparciu o jego
wyjaśnienia, że

wykonywał on
przelew na
prośbę M. celem
rzekomego
sprawdzenia
terminu
wykonywania
przelewów
wewnątrzbankowych,
zatem w świetle
wyjaśnień
samego
oskarżonego nie
jest prawdziwe
twierdzenie, że
jego znajomość
z M. to jedynie
znajomość „z
osiedla, bardziej
z widzenia” (k.
5223v-5224),
jak też już
tylko to podważa
twierdzenia
obrońcy
negujące
świadomość
oskarżonego co
do
funkcjonowania
kont
bankowych.

Trzeba też
zauważyć, iż
Sąd Okręgowy
dokładnie
wskazał, z jakich
względów uznał
zeznania i
wyjaśnienia M.
M. (1) za
wiarygodne.
Obronca w
żaden sposób
nie podważył
prawidłowości
ustalenia przez
Sąd I instancji,
że zeznania

tego świadka są logiczne, konsekwentne i spójne, przy czym dodać trzeba, iż świadek był przesłuchiwany bezpośrednio na rozprawie, odpowiadał też na pytania obrońcy (k. 5388-5389), zatem wszelkie wątpliwości co do jego depozycji mogły zostać wyjaśnione. Godzi się zarazem podkreślić, iż zapis protokołu rozprawy z dnia 19 września 2019 r. nie potwierdza, by świadek sprawiał wrażenie nieobecnego czy niekontaktowego, a i sam obrońca nie formułował żadnych pytań co do stanu świadka, co jest niezrozumiałe, jeśli miał tu jakiegokolwiek wątpliwości. Jest to tym bardziej istotne, że tak oskarżony w swojej linii obrony, jak i obrońca w apelacji akcentują nadużywanie

narkotyków
przez świadka
– trzeba jednak
zauważyć, iż
zachowania z
udziałem
świadka nie są
żadnymi
czynami
popędowymi,
gdzie
ewentualnie
można rozważać
wpływ takich
substancji, a
nie ma żadnych
powodów do
wnioskowania,
że w trakcie
kolejnych
przesłuchań
świadek był
pod wpływem
jakichkolwiek
substancji
zakłócających
postrzeganie lub
odtworzenie
spostrzeżeń.

Podkreślić
trzeba, iż
zeznania
świadka w
zakresie
odnoszącym się
do faktów
istotnych dla
sprawy znalazły
potwierdzenie w
dokumentacji
bankowej i
wyniku
przeprowadzonego
eksperymentu
procesowego,
zatem nie jest
tak, że stan
faktyczny
wynikający z

zesań świadka
nie ma żadnego
obiektywnego
potwierdzenia w
rzeczywistości.

Wbrew niczym
niepopartym
spekulacjom
obrońcy nie
sposób
dopatrzyć się w
okolicznościach
sprawy jakichś
mtywów, które
tłumaczyłyby
wikłanie przez
świadka osoby
oskarżonego w
opisany przez
niego proceder.
Trzeba bowiem
zauważyć, co
następuje:

- żadna
negatywna
mtywacja
świadka
względem
oskarżonego nie
wynika z jego
depozycji, ale
przede
wszystkim sam
oskarżony nie
potrafił podać
żadnych
powodów, dla
których miałby
być pomawiany
przez świadka –
w szczególności
sam przecież
wyraźnie
oświadczył przed
Sądem, że nie
miał ze
świadkiem
żadnych

konfliktów i nie ma pojęcia, dlaczego miałby być przez niego obciążany (k. 5224),

- obciążenie T. W. (2) w żaden sposób nie poprawiło sytuacji procesowej M. M. (1), który z tego tytułu nie odniósł żadnych korzyści, a w szczególności w żaden sposób nie umniejszył swojej odpowiedzialności; świadek przecież szczerze przedstawił cały proceder, w którym uczestniczył, jak też w żaden sposób nie negował świadomości jego charakteru, a osoby oskarżonego nie wykorzystywał, by np. twierdzić, że działał pod wpływem groźby czy innej formy przymusu wyłączającego swobodne działanie. Taką formą przymusu nie był z pewnością dług świadka wobec oskarżonego, wynikający z

jego zeznań,
bowiem ani
wysokość tego
długu, ani
zachowanie
oskarżonego
względem
świadka nie
wskazywały, że
M. M. (1) działał
w sytuacji
przymusowej,
mając
przysłowiowy
„nóż na gardle”.
Nie sposób też
uznać, by ów
dług miał być
powodem
obciążenia
oskarżonego,
bowiem przecież
i tak w ten
sposób świadek
nie uwolniłby się
od niego,

- to, że
oskarżony nie
był jedyną
osobą, dla której
świadek zakładał
konto, nie
przekreśla w
żaden sposób
wartości jego
pomówienia;
przeciwnie,
pograża jedynie
samego świadka,
wskazując, że
nie był on
przypadkową
osobą wpłataną
w przestępstwo,
lecz doskonale
wiedział, w co się
angażuje.

Oceny zeznań świadka nie dezawuuują w żaden sposób twierdzenia obrońcy co do wykazania długu względem oskarżonego (relacja świadka jest tu wystarczającym dowodem, a – jak wyżej wskazano – istnienie tego długu w żaden sposób nie uzasadnia bezpodstawnego pomawiania oskarżonego) czy kwestii zmiany telefonu przez świadka, mające charakter czystych spekulacji, niczym nie popartych.

Nie sposób wreszcie uznać, by obrońca podważył prawidłowość ustalenia Sądu I instancji, że oskarżony znał procedurę i mechanizm zakładania i wykorzystywania kont dla celów przestępnych.

To, że wiedzę taką miał świadek, jest

niesporne,
jednak zarazem
jest całkowicie
niezależne od
ustalenia
względem
oskarżonego,
które Sąd
Okręgowy
przekonująco
uzasadnił (str.
72 uzasadnienia,
k. 5690v), w
sposób
znajdujący pełne
oparcie w
zasadach
doświadczenia
życiowego,
zatem ustalenie
to pozostaje pod
ochroną art.
7 k.p.k. jako
swobodne, a nie
dowolne.

Reasumując,
ustalenie, że
oskarżony jest
winny
przypisanego
mu
przestępstwa,
jest ustaleniem
niewadliwym,
poczynionym w
następstwie
swobodnej
oceny dowodów.
Czyni to
wniesioną
apelację w tym
zakresie
całkowicie
niezasadną.

Jeśli chodzi
natomiast o
kwestię trafności
prawnokarnej

reakcji Sądu Okręgowego na przypisanie oskarżonemu przestępstwa, to w orzecznictwie trafnie podkreśla się, że zarzut rażącej niewspółmierności kary (dotyczy to również innych środków), jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (cytujmy) SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzonych

za przypisane
przestępstwo,
nie
odzwierciedla
należycie
stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów
kary (wyrok SN
z dnia 30
listopada 1990
r., Wr 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39).
Nie chodzi przy
tym o każdą
ewentualną
różnicę co do
jej wymiaru, ale
o „różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby - również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa - "rażąco"
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować"
SN z dnia
2 lutego 1995
r., II KRN
198/94, LEX nr
20739). Chodzi
natomiast o
„znaczną,
wyraźną i
oczywistą, a więc
niedającą się
zaakceptować

dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)(zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy oślepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421).

W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że okolicznością wpływającą zaostrożąco na wymiar kary oskarżonego jest jego uprzednia karalność, wielokrotna, także poza granicami Polski. Podkreślić trzeba, iż Sąd Okręgowy w związku z tym ustalił, że oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa, co

nie jest
kwestionowane
ani przez T. W.,
ani jego obrońcę,
a co uzasadniało
wymierzenie
oskarżonemu
kary obostrzonej
w sposób
wskazany w
art. 64§1 k.k.
Zarazem Sąd ten
jako wpływającą
negatywnie na
społeczną
szkodliwość
czynu
oskarżonego
okoliczność
przyjął działanie
w celu
ułatwienia
innym osobom
popelnienia
przestępstwa i
osiągnięcia przez
nich korzyści
majątkowych.
Zarazem
łagodząco Sąd
potraktował rolę
oskarżonego w
całym
procederze, jak
i brak ustalenia
co do osiągnięcia
przez samego
T. W. korzyści
materialnych z
przestępstwa.

Obrońca w
żaden sposób
nie neguje
prawidłowości
ustalenia
okoliczności
wpływających na
wymiar kary
oskarżonego, jak

też znaczenia
tych
okoliczności
przyjętego przez
Sąd I instancji.

Zauważyć
jednocześnie
trzeba, iż wobec
oskarżonego,
pomimo
wspomnianej
możliwości
obostrzenia
kary, orzeczono
karę jedynie
nieznacznie
przekraczającą
dolną granicę
ustawowego
zagrożenia, choć
Sąd Okręgowy
skądinąd w pełni
trafnie
podkreślił, że
uporczywość
oskarżonego w
popelnianiu
przestępstw nie
zasługuje na
pobłażliwość, a
każde działanie
podobne do
takiego działania
spotyka się z
realną i
sprawiedliwą
karą.

Tak
ukształtowanej
kary w żaden
sposób nie
można
potraktować
jako rażąco
niesprawiedliwą.
Obrońca w
żaden sposób nie
zdołał wykazać,

by była to kara nieadekwatna do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu, zaś to, że kara ta stanowi dolegliwość dla oskarżonego, nie uzasadnia jej łagodzenia – kara w przypadku osoby powracającej do przestępstwa musi bowiem realizować cele represyjne, by choćby tak wpłynąć na zmianę postawy oskarżonego, skoro wcześniejsze oddziaływania o charakterze wychowawczym (jak choćby wielokrotnie stosowane środki probacyjne) nie przyniosły żadnego efektu.

Powyższe ustalenie także zarzut ewentualny apelacji czyni całkowicie niezasadnym.

Wniosek

Zmiana wyroku poprzez

zasadny

<p>uniewinnienie oskarżonego T. W. (2), ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zaś w razie niepodzielenia zarzutów 1 i 2 – zmiana wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Materiał dowodowy jest kompletny, czego obrońca skutecznie nie kwestionuje, zatem brak podstaw do prowadzenia przewodu sądowego w całości w rozumieniu art. 437§2 k.p.k. in fine lub uzupełniania go w postępowaniu odwoławczym. Orzeczenie</p>		

merytoryczne w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego W. jest trafne, zatem brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego, jak również łagodzenia ferowanej przez Sąd Okręgowy kary.

Lp.	Zarzut		
3	1. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie uznania oskarżonych P. M. (2) i M. W. (2) winnymi popełnienia zarzucanych im czynów, wynikający z błędnej oceny materiału dowodowego oraz merytorycznej niesłuszności wniosków Sądu I instancji wyprowadzonych z ujawnionego materiału dowodowego, wskutek czego Sąd oparł wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

postępowania dowodowego i przyjął, że oskarżeni dopuścili się czynów z art. 258§1 k.k. oraz art. 65 k.k.s.,

2. Obraza przepisów postępowania, tj. art. 5, art. 7, art. 410 oraz art. 424 k.p.k., mająca istotny wpływ na treść wydanego wyroku poprzez poczynienie przez Sąd dowolnych ustaleń, przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz nieuwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności:

- poczynienie ustaleń w oparciu o wybiórczo potraktowane fragmenty wyjaśnień i zeznań J. D. (1), tj. takie, które odpowiadały wersji przyjętej przez Sąd,

- nieprzeprowadzenie analizy

materiału dowodowego w postaci wyjaśnień i zeznań J. D. (1) i nierozważenie tego materiału, mimo powoływania się na ten materiał dowodowy, co spowodowało pominięcie przez Sąd zasadniczych rozbieżności w ww wyjaśnieniach i zeznaniach, a tym samym przyjęcie, że były to wyłącznie drobne „nieścisłości” nie wpływające na ich wiarygodność,

- przyznanie wyjaśnieniom i zeznaniom J. D. (1) atrybutu wiarygodności, mimo że nie korelują one z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym (m. in. zeznaniami R. S. (1)), jak również nieskonfrontowanie ww wyjaśnień i zeznań z zeznaniami m. in. takich świadków, jak K. Z., R. S. (1),

D. W., D. R., którzy w sposób jednoznaczny podważają wiarygodność J. D. (1), wskazując, iż jest osobą nieuczciwą, nie rozlicza się z klientami, nie zwraca pożyczek itp.,

- pominięcie faktu, że J. D. (1) miał interes w tym, aby obciążać oskarżonych, ponieważ miał wobec nich zadłużenia z tytułu nierozliczenia się z usług kurierskich (potwierdzone prawomocnym wyrokiem znajdującym się w aktach sprawy – sprawa cywilna z powództwa P. M. (2)),

- każdorazowe wskazywanie jako dowodu wszystkich wyjaśnień i zeznań świadka J. D. (1), zawartych na każdej z kart wszystkich 29 protokołów w sytuacji, gdy ww materiał bądź

w ogóle nie ma żadnego związku z danym ustaleniem, bądź jedynie marginalna jego część dotyczy ustalenia,

- przyjęcie, że to oskarżeni oznaczali przesyłki kodami – symbolami w sytuacji, gdy faktycznie czynił to świadek J. D. (1) (w tym również wymyślał oznaczenia, co zresztą w żaden sposób nie potwierdza, że były one nadawane przez oskarżonych),

- przyjęcie, że w każdej z paczek przypisanych oskarżonym znajdował się tytoń cięty do palenia, mimo braku jakichkolwiek dowodów w tym zakresie,

- poczynienie ustaleń odnośnie zawartości niezatrzymanych przesyłek w oparciu o arkusze kalkulacyjne,

które nie zawierają jakichkolwiek informacji w tym zakresie,

- przyjęcie, że zeznania świadków (m. in. S. B., H. K., J. K. (1)), którzy zeznawali, iż w paczkach otrzymywali liście tytoniu, mokry tytoń itp. Nie wnoszą do sprawy żadnych istotnych okoliczności w sytuacji, gdy zarówno postać tytoniu (cięty/liście), jak i jego wilgotność miały kluczowe znaczenie dla bytu przestępstwa z art. 65§1 k.k.s. w inkryminowanym czasie,

- przyjęcie przez Sąd, że wpisane w „Protokole otwarcia przesyłek” z (...) r. (k. 820-932) sformułowanie „substancje pochodzenia roślinnego barwy brązowej” (wartość opakowań oznaczonych numerami 1-52) oraz „susze pochodzenia

roślinnego
barwy
brązowej zawartość
opakowań
oznaczonych
numerami
53-139) dotyczą
tytoniu
(jakiego?), mimo
że substancje
te nie zostały
poddane
jakimkolwiek
badaniom, a
Sąd nie miał
możliwości
bezpośredniego
zapoznania się z
zawartością ww
przesyłek,

- przyjęcie, że
materiał
dowodowy w
postaci arkuszy
kalkulacyjnych
zawartych na
płytkach CD (k.
606, k. 2716),
dokumentacji
urzędów celnych
czy zeznań
celników oraz
odbiorców
przesyłek
nadawanych
przez S. D. i
T. B. potwierdza
przechowywanie
tytoniu przez
oskarżonego P.
M. (2) w
sytuacji, gdy
faktycznie ww
dowody nie mają
żadnego związku
z takowym
ustaleniem i
nie zawierają
żadnych treści

w powyższym zakresie,

- poczynienie ustaleń faktycznych w zakresie czynu z art. 258§1 k.k. w całkowitym oderwaniu od materiału dowodowego, na który Sąd się powołuje, a który to materiał nie dość, że nie potwierdza poczynionych ustaleń (m. in. wspólne nabywanie, przechowywanie, przewożenie, przesyłanie, pomaganie w zbyciu tytoniu), to nadto nie ma z nimi w ogólne żadnego związku (np. zeznania świadków K. K., D. K., R. S.),

- sprzeczność zważeń Sądu odnoszących się do kwalifikacji prawnej czynu z art. 258§1 k.k. z dokonanymi przez Sąd ustaleniami (zorganizowana grupa przestępcza, „każda z wymienionych osób miała swoją bazę klientów i każdy odrębnie

odbierał od
klientów
telefoniczne
zamówienia na
pocięty tytoń
do palenia oraz
pakował do
przesyłek
zamówione
przez odbiorców
ilości pociętego
tytoniu do
palenia” / str. 2
uzasadnienia /,
„J. D. (1)
rozliczał się z
każdym
indywidualnie /
str. 3
uzasadnienia/),

- poczynienie
ustaleń w
zakresie czynów
z art. 65 k.k.s.
z powołaniem
się na dowody,
które tychże
ustaleń w żaden
sposób nie
potwierdzają (m.
in. płyty CD
zawierające
arkusze
kalkulacyjne
itp.),

- brak
jakiegokolwiek
uzasadnienia
przyjętego przez
Sąd czasokresu
popęnienia
zarzucanych
oskarżonym
czynów,

-
nieprzedstawienie
w uzasadnieniu

operacji rachunkowej, obejmującej konkretne kwoty, która doprowadziła Sąd do wyliczenia rzekomo osiągniętej przez oskarżonych korzyści majątkowej, a nadto przyjęcie w tym zakresie kwot nieodpowiadających zastosowanej przez Sąd metodyce obliczeń (o której mowa na str. 80-81 uzasadnienia),

3. Obraza przepisów postępowania, tj. art. 8§1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez bezkrytyczne przyjęcie przez Sąd I instancji informacji zawartych na płycie CD z danymi dotyczącymi przesyłek nadawanych przez J. D. (1) E. (...) w firmie (...) sp. z o. o. (k. 606), oraz na płycie CD z danymi dotyczącymi przesyłek nadawanych

przez J. D.
(1) E. (...) w
firmie (...) SA (k.
2716 - arkusz
kalkulacyjny
„Załącznik nr
8 Zestawienie
wszystkich
przesyłek
nadanych przez
firmę (...)"),
których Sąd nie
zweryfikował i
nie
skonfrontował z
materiałem
źródłowym, tj.
listami
przewozowymi,

4. Obraza
przepisów
postępowania, tj
art. 633 k.p.k.,
poprzez
zasądzenie od
oskarżonych
zbyt wysokich
kosztów procesu
(zwłaszcza
mając na uwadze
orzeczone wobec
nich kary i
środki karne
o charakterze
finansowym),

5. Rażąca
niewspółmierność
kary, polegająca
na:

- wymierzeniu
oskarżonym kar
jednostkowych
pozbawienia
wolności oraz
kary łącznej
pozbawienia
wolności w zbyt

	<p>wysokim wymiarze oraz na zastosowaniu niezbyt długiego okresu próby w związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kar, jak również wymierzenie zbyt wysokich kar grzywny,</p> <p>- orzeczeniu zbyt wysokich kwot zastosowanego wobec oskarżonych środka karnego w postaci ściągnięcia przepadku korzyści majątkowej.</p> <p>(apelacja obrońcy oskarżonych P. M. (2) i M. W. (2))</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zaznaczyć trzeba, iż aktualne pozostają ogólne wywody dotyczące istoty zarzutów obrazy przepisów postępowania i</p>			

błędu w
ustaleniach
faktycznych,
zaprezentowane
wyżej pod lp. 2
przy omawianiu
apelacji obrońcy
oskarżonego W..
Stwierdzić też
należy, iż
kwalifikacja
uchybień Sądu I
instancji
dokonana przez
apelującą nie
jest do końca
spójna (dot.
zarzutów
opisanych wyżej
w pkt 1 i
2), zaś zarzut
podniesiony w
pkt 1 jest
wyłącznie
konsekwencją
uchybień
wyrażonych w
pkt 2 –
taka redakcja
apelacji jest
nieprawidłowa,
stanowi bowiem
naruszenie
zasad
konstrukcji tego
środka
odwoławczego w
postaci zasady
pierwotnego
ogniwa i zasady
pojedynczego
zarzutu –zob.
W. W., Z.
formułowania
zarzutów
apelacyjnych w
obowiązującej
procedurze
karnej,
„Prokuratura i

Prawo”, nr 6,
2010.

Jeśli chodzi o
zarzuty obrazy
przepisów
postępowania,
to w pierwszej
kolejności za
nieskuteczne
uznać należy
zarzuty
dotyczące
nieprawidłowej
konstrukcji
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku,
związane w
szczególności ze
zbiorczym
powoływaniem
dowodów przez
Sąd (jak zbiorcze
przywoływanie
wszystkich
depozycji J. D.)
czy
niewyjaśnieniem
bądź
niedostatecznym
wyjaśnieniem
szeregu
zagadnień
opisanych w
środku
odwoławczym
(jak czasokres
działalności
przestępczej czy
niedostateczne
wyjaśnienie
przyjętych przez
Sąd wielkości,
np. w zakresie
korzyści
majątkowej).
Trzeba w
związku z tym
ogólnie

zauważyć, iż uzasadnienie powstaje już po wydaniu wyroku, zatem ewentualne jego błędy nie mogą być co do zasady traktowane w kategoriach obrazy prawa mającej wpływ na treść zapadłego wcześniej orzeczenia. Ustawodawca wyłączył obecnie wprost możliwość uchylecia orzeczenia z powodu, iż jego uzasadnienie nie odpowiada wymogom określonym w art. 424 (art. 455a k.p.k.), co więcej – nawet w skrajnym wypadku, gdy uzasadnienie w ogóle nie zostanie sporządzone (np. wskutek śmierci sędziego wydającego zaskarżony wyrok w składzie jednoosobowym), okoliczność ta sama w sobie także nie „wymusza” uchylecia wyroku i przekazania sprawy do

ponownego rozpoznania (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 17 czerwca 2019 r., sygn. II AKa 281/18).

Niezależnie od tego trzeba zauważyć, iż sporządzone uzasadnienie zgodnie z art. 424 w obecnym brzmieniu ma być zwięzłe, nie ma zatem wymogu, by w sposób wyczerpujący przedstawiało wszelkie możliwe rozważania i przemyślenia Sądu powzięte w trakcie narady nad orzeczeniem.

Jeśli zaś chodzi o przywołanie dowodów na poparcie poszczególnych twierdzeń, to ustawodawca jedynie ogólnie precyzuje, że Sąd ma wskazać, na jakich oparł się dowodach przy ustalaniu faktów (art. 424§1 pkt 1 k.p.k.), jednak nie żąda, by wiązało się to z koniecznością przywołania poszczególnych

kart, na których znajdują się określone twierdzenia wykorzystane przez organ orzekający. Oczywiście praktyka taka może być określona jako pożądana, jednak jest to wyłącznie zalecenie metodologiczne, niestosowanie się do niego nie może być postrzegane jako obraza art. 424 k.p.k. W praktyce orzecniczej za niedopuszczalne uznaje się jedynie zbiorcze przywoływanie wszystkich dowodów, jednak okoliczność ta nie ma miejsca w ocenianej sprawie. Z drugiej strony trzeba też podkreślić, iż w doktrynie formułowane są poglądy o wręcz zbędności przywoływania treści zeznań, wyjaśnień czy opinii biegłych jako sprzecznej z ideą zwięzłości uzasadnienia (por. np. tezy

w pkt VI.1
do art. 424
w Komentarzu
do KPK pod
red. Drajewicza).
W świetle tych
uwag nie sposób
uznać, by
sporządzone w
sprawie
uzasadnienie nie
odpowiadało
wymogom z
art. 424 k.p.k.
Przeciwnie,
uzasadnienie to
umożliwia w
pełni kontrolę
odwoławczą
zaskarżonego
orzeczenia, zaś
szczegółowa
apelacja
obrońcy,
odnosząca się
do konkretnych
twierdzeń
zawartych w
uzasadnieniu,
dowodzi, że
także dla autorki
apelacji nie było
problemem
dowiedzenie się
z dokumentu
sporządzonego
przez Sąd
Okręgowy, jakie
poczynił on
ustalenia i na
jakiej podstawie
(niezależnie od
trafności czy
zasadności tych
ustaleń, jednak
ewentualne
braki w tym
zakresie nie
mają już nic
wspólnego z

treścią art. 424
k.p.k.).

Trzon apelacji
obrońcy
oskarżonych M.
i W. stanowią
zarzuty
dotyczące
wartości
depozycji
składanych
przez J. D. (1) –
jest to skądinąd
zrozumiałe,
bowiem w
zakresie tych
oskarżonych
relacje ww
świadka
stanowią
podstawowy
dowód
obciążający i
przede
wszystkim na
nich oparto
wyrok skazujący
– tak w zakresie
przyjęcia
przestępstwa z
art. 258§1 k.k.,
jak w w zakresie
przypisanych
oskarżonym
przestępstw
skarbowych.

Trzeba w
związku z tym
w pierwszej
kolejności
zauważyć, iż
świadek ten był
już
przesłuchiwany
kilkanaście razy,
przy czym przy
obecnym
rozpoznaniu

sprawy przed
Sądem I
instancji jego
przesłuchanie
trwało przez
trzy kolejne
całodzienne
terminy
rozpraw.

Ujawniono
wszystkie jego
wcześniejsze
depozycje, jak
też strony miały
możliwość
zadawania
świadczeni
pytań, z czego
zresztą bardzo
obszernie
korzystały.

Stwierdzić w
związku z tym
trzeba, iż dowód
ten
przeprowadzono
w sposób
wyczerpujący;
apelujący do
sposobu
przesłuchania
świadka czy
też możliwości
wyjaśnienia
jakichkolwiek
kwestii z jego
udziałem nie
zgłasza zresztą
wyodrębnionych
zastrzeżeń w
środku
odwoławczym.

Wbrew
zarzutom
apelującej
stwierdzić
trzeba, iż Sąd
Okręgowy
bardzo

obszernie i
szczegółowo
przeanalizował
depozycje
składane przez
świadka J. D.
(1), przy czym
uważna lektura
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku nie daje
żadnych
podstaw do
wnioskowania,
jakoby relacje
świadka zostały
wykorzystane
jedynie
fragmentarycznie
bądź by Sąd
Okręgowy ocenił
je tendencyjnie,
skupiając się
wyłącznie na
okolicznościach
potwierdzających
zasadność aktu
oskarżenia.
Trzeba przede
wszystkim
podkreślić, co
następuje:

- Sąd Okręgowy
prawidłowo jako
punkt wyjścia
przyjął
ustalenie, że
okoliczności
ujawniane przez
świadka
dotyczyły wprost
jego sytuacji
procesowej,
podkreślając, że
jest on osobą,
która złożyła
zawiadomienie o
popelnieniu
przestępstwa,

występowała
następnie jako
jeden z
oskarżonych, a
wreszcie zapadł
co do niego
prawomocny
wyrok;
okoliczności te
w sposób
oczywisty
wpływały na
optykę świadka
i sposób jego
relacjonowania,
bowiem
praktycznie
každorazowo
obciążał on
przede
wszystkim
siebie,

- wbrew
twierdzeniom
apelacji Sąd
Okręgowy nie
potraktował
zbiorczo
depozycji
świadka
prezentowanych
w toku
kilkunastu
przesłuchań,
lecz twierdzenia
świadka omówił
pod kątem
poszczególnych
ustaleń
poczynionych na
ich podstawie
(str. 42-43
uzasadnienia, k.
5675v-5676v),
przy czym nie
ograniczał się
do prostego
przedstawienia
tych ustaleń,

lecz każde z nich wsparł przywołaniem konkretnych dowodów, które potwierdzały okoliczności przytaczane przez świadka, przy czym są tu przywołane zarówno dowody osobowe, jak i dowody, które można określić jako bezwzględne („obiektywne”), w tym wyniki przeprowadzonych przeszukań, co obrońca pomija milczeniem w apelacji,

- przy prezentacji poszczególnych okoliczności ustalonych na podstawie zeznań J. D., Sąd przywołał w szczególności depozycje K. K., D. K., W. D., P. G., G. P., D. R. i K. B., a także R. S. (1), wskazując, w jakim zakresie je wykorzystał; jednocześnie osobno i bardzo szczegółowo omówił i przedstawił ocenę zeznań tych świadków w sposób, którego obrońca w ogóle

nie
zakwestionował
w apelacji,

- dowodem na
całościową
ocenę zeznań
świadka jest i to,
że Sąd Okręgowy
wskazał, jakich
okoliczności w
relacjach
świadka nie
mógł w części
zweryfikować.

Dotyczy to w
szczególności
kwestii,
pominiętej
oczywiście w
apelacji obrońcy,
wartości i
pochodzenia
ręcznych
zapisków
dotyczących
odbiorców, które
mieli mu
przekazywać
oskarżeni, przy
czym Sąd
Okręgowy
słusznie nie
tylko zwrócił
uwagę na
wnioski biegłego
z zakresu
ekspertyzy
pisma i
dokumentów,
całkowicie
pominięte przez
apelującego, ale
też dostrzegł
i prawidłowo
ocenił postawę
procesową
oskarżonych,
którzy nie chcieli
złożyć próbek

pisma, choć
zaprzeczali
swojemu
zaangażowaniu
w nielegalny
handel.

Oczywiście
oskarżeni nie
mają obowiązku
dowodzić swojej
niewinności, lecz
ich postawa
procesowa
podlega ocenie
organu
procesowego i
stąd wnioski
wyciągnięte
przez Sąd
Okręgowy z tej
sytuacji trzeba w
pełni podzielić,

- bardzo duża
część rozważań
Sądu
Okręgowego
została
poświęcona
kwestii, czy
świadek D. mógł
mieć
jakiegokolwiek
rodzaju interes
w
bezpodstawnym
obciążaniu czy
pomawianiu
któregokolwiek z
osób, które
opisał jako
uczestników
przestępczego
procederu. W
tym zakresie
przede
wszystkim Sąd
Okręgowy
trafnie dostrzegł
i zaakcentował

okoliczność, że świadek indywidualizował odpowiedzialność poszczególnych osób zaangażowanych w przestępczy proceder, np. precyzując, który z oskarżonych wysyłał jakie ilości tytoniu, przy czym żadnego z oskarżonych nie obciążał nadmiernie, jak też w sposób wyraźny wskazywał, że nie dysponuje wiedzą pozwalającą na obciążenie części osób występujących w sprawie (np. D. R. (2) czy D. W.),

- Sąd Okręgowy trafnie dostrzegł, że relacja świadka D. nie polega jedynie na obciążaniu innych osób – przeciwnie, każda z jego wypowiedzi dotyczących udziału współoskarżonych jest zarazem samooskarżeniem,

- Sąd I instancji odniósł się do kwestii rzekomej

złej reputacji
świadka jako
osoby niegodnej
zaufania, w tym
depozycji R.
S. (1), jednak
trafnie i
przekonująco
wyjaśnił,
dlaczego nie
uznał ich za
wiarygodne.
Dodać jednak
należy, iż
kwestia ta nie
ma istotnego
znaczenia –
wartościowym
świadkiem w
sprawie może
być każdy, kto
ma informacje w
zakresie
dotyczącym
przedmiotu
procesu, rola
świadka nie
jest zależna
od posiadania
określonych
przymiotów
etycznych czy
nieposzlakowanej
opinii,

- Sąd dostrzegł i
bardzo
obszernie
omówił
znaczenie
zadłużenia
świadka wobec
oskarżonych
jako
okoliczności,
która
ewentualnie
mogłaby
osłabiać
wiarygodność

świadka czy
motywować go
do obciążania
któregokolwiek z
oskarżonych w
sposób
niezgodny z
ustalonym
stanem
faktycznym,
jednak w pełni
zasadnie przyjął,
że okoliczność
ta nie tylko
w żaden sposób
nie umniejszała
wartości relacji
świadka D.
(zwłaszcza
podzielić należy
w pełni wniosek,
że przecież
obciążaniem
oskarżonych
świadek w żaden
sposób nie
uwalniał się od
długów
względem nich –
w szczególności
w żaden sposób
nie ustalono, by
świadek
kiedykolwiek
uzależniał
obciążanie
oskarżonych od
kwestii
darowania mu
długu),

- jeśli chodzi
o występujące
w zeznaniach
świadka
niejasności czy
sprzeczności, to
Sąd Okręgowy
wbrew
sugestiom

obrońcy
dostrzegł je,
jednak
prawidłowo
ocenił ich
wartość, słusznie
uznając, że nie
dyskwalifikują
one relacji
świadka.

Punktem wyjścia
musi być tu
przede
wszystkim
opisana przez
świadka skala
przestępczego
procederu,
rozciągniętego w
czasie,
obejmującego
wiele osób, a do
tego mającego
miejsce kilka
lat wstecz. Nie
sposób
oczekiwać w
takiej sytuacji
relacji równie
szczegółowej i
bezbłędnej, jak
w przypadku
opisania
pojedynczego
zdarzenia z
przeszłości,
przeciwnie:
relacja szczerza,
mając na uwadze
powszechnie
znane
mechanizmy
zapamiętywania,
odtworzenia
spostrzeżeń i
zapominania,
winna się
cechować
właśnie takimi
walorami, jak

wynikające z zeznań świadka D., Gdyby świadek kilkanaście lat po przestępstwie, złożonym i rozciągniętym w czasie, podawał przez cały czas wszystkie szczegóły w sposób dokładny i niesprzeczny, uzasadniałoby to raczej przypuszczenie, że odtwarza przygotowaną z góry relację i właśnie przekreślałoby wiarygodność jego wypowiedzi. Niczego tu nie zmienia wyrwanie przez obrońcę z kilkudziesięciu stron zeznań i wyjaśnień świadka pojedynczych zdań przytoczonych w apelacji, w których widać niepewność relacji świadka czy jego brak precyzji, bowiem zeznania podlegają ocenie jako całość i taką całościową ocenę, zgodną z wymogiem art. 410 k.p.k.,

dokonał właśnie
Sąd Okręgowy.

Reasumując,
ocena zeznań
świadka J. D. (1)
dokonana przez
Sąd Okręgowy,
w wyniku której
uznał on relacje
świadka za
spójne,
konsekwentne,
spontaniczne i
logiczne, a także
– z
uwzględnieniem
oczywiście
znaczenia tych
depozycji dla
odpowiedzialności
samego świadka
– możliwie
bezstronne, jest
oceną swobodną
i pozostaje pod
ochroną art. 7
k.p.k.

Podkreślić
trzeba, iż
wartości
depozycji
świadka D. nie
umniejsza w
żaden sposób to,
że liczył on
na możliwość
skorzystania z
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary. Właśnie
okoliczność ta
nie tylko nie
osłabia, ale
wręcz wzmacnia
wartość
dowodową ww.
depozycji.

Trzeba bowiem przypomnieć, że osoba starająca się o skorzystanie z takiego dobrodziejstwa ma w dwójnasób interes w tym, by mówić prawdę:

- tylko złożenie prawdziwych depozycji jest warunkiem uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary (jak zauważył Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 15 października 2020 r., sygn. II KK 290/20, KZS 2020/11/11, „regulacja zawarta w art. 60 § 3 KK przewiduje kwalifikowane warunki dla jej zastosowania. Nie spełnia tego warunku złożenie wyjaśnień, choćby obszernych, które nawet w znacznej części stanowią podstawę ustaleń faktycznych, gdy wyjaśnienia te nie w całości są prawdziwe (...)),

- próba
mataczenia
przez
beneficjenta
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
oznacza, że może
on zostać
pozbawiony
profitów
wynikających ze
złagodzenia
odpowiedzialności
karnej, a to z
uwagi na treść
art. 540a pkt 1
k.p.k.

W realiach
rozpatrywanej
sprawy J. D.
(1) nie miał
więc żadnego
interesu, by
kogokolwiek
fałszywie
obciążać, a tym
bardziej – by
wygłaszać
twierdzenia
nieprawdziwe,
które z łatwością
można by było
negatywnie
zweryfikować
(np. dotyczące
notatek z
danymi
odbiorców –
świadek przecież
nie mógł mieć
pewności, że
organ procesowy
nie zweryfikuje
ich i nie uzna,
że wcale nie
pochodzą od
osób

wskazanych jako autorzy), co przekreślałoby narrację J. D. (1), który w całym procederze nielegalnego handlu pozostałby jedynym ustalonym sprawcą, a w rezultacie poniósł konsekwencje prawne tego czynu z całą surowością.

Jak wcześniej już wspomniano, Sąd Okręgowy wbrew zarzutom apelacji dokonał oceny zeznań pozostałych świadków i zestawił je z konkretnymi okolicznościami podawanymi przez J. D. (1), przekonująco wyjaśniając poczynione tak ustalenia, zatem także w tym zakresie nie ma mowy o dokonaniu dowolnej oceny materiału dowodowego, przy czym obrońca nie wskazała, na czym miałyby w tym zakresie

polegać obraza
art. 7 k.p.k.

Nie jest też
prawdą, jakoby
Sąd Okręgowy
nie ocenił czy
niesłusznie
zbagatelizował
zeznania
wskazanych
przez obrońcę
odbiorców
przesyłek z
zawartością
tytoniu. Sąd
w szczególności
przeprowadził
rozważania co
do przyczyn
zawilgocenia
tytoniu
otrzymanego
przez część
świadców (J.
S., J. K.),
jak też odniósł
się do zeznań
świadka B., przy
czym wcale na
tej podstawie
nie poczynił
ustalenia o
rodzaju tytoniu
wysyłanego
przez
oskarżonych –
przeciwnie, w
oparciu o
kontekst
okoliczności
sprawy
kategorycznie
ustalił, że „grupa
z Z. nie
wysyłała w tym
okresie całych
liści tytoniu za
pośrednictwem
Poczty

Polskiej” (str. 49
uzasadnienia, k.
5679).
Podkreślić też
trzeba, iż swoje
rozważania co do
rodzaju tytoniu
będącego
przedmiotem
rozważanych
przestępstw,
prowadzące do
wniosku o
odpowiedzialności
karnej
oskarżonych,
Sąd ten
przedstawił
także w
rozważaniach
prawnych
dotyczących
przyjętej
kwalifikacji
prawnej (str.
66-67
uzasadnienia, k.
5687v-5688v),
przekonująco
wyjaśniając,
dlaczego przyjął,
że oceniany
tytoń stanowił
wyrób akcyzowy.
Argumentacji
tam
zaprezentowanej
apelacja nie
zdołała
skutecznie
zwalczyć.

Brak również
podstaw do
podważenia
prawidłowości
oceny
zgromadzonych
w sprawie
dowodów z

dokumentów, a
w szczególności:

- ustalenia Sądu
w zakresie
wartości
protokołów z
ogłędzin
przesyłek uznać
należy za
logiczne i
znajdujące
oparcie w
zasadach
doświadczenia
życiowego.

Podzielając i
uznając za
własną odnośną
argumentację
zaprezentowaną
na str. 51
uzasadnienia (k.
5680),
podkreślić
trzeba, iż
przedmiotem
rozpoznania w
sprawie nie jest
prowadzenie
przez
oskarżonych
handlu
tytoniem, który
mieściłby się w
ramach
obowiązującego
porządku
prawnego –
w szczególności
żaden z
oskarżonych nie
powoływał się
w swojej linii
obrony na tę
okoliczność, zaś
jedynym, czym
ewentualnie
mieli legalnie
handlować, były

części samochodowe. Tylko gdyby zakładać, że oskarżeni trudnili się legalnym obrotem wyrobami tytoniowymi – do czego nie ma żadnych podstaw – można by rozważyć, czy ewentualny brak precyzji w zapisach protokołów, trafnie oceniony przez Sąd jako nie wpływający na ocenę ww. dowodów w kontekście okoliczności sprawy, mógłby jednak rzutować na ewentualną inną prawną ocenę zachowania oskarżonych. Innymi słowy, gdyby oskarżeni prowadzili legalny handel wyrobami tytoniowymi, wówczas samo podejrzenie, że „przy okazji” mogą przesyłać także tytoń w postaci, która uzasadnia odpowiedzialność karną skarbową, wymagałoby już z pewnością

dla skazania
większej precyzji
terminologicznej
w protokołach,
by nie pojawiła
się wątpliwość,
że przesyłki
mogą zawierać
wyroby
tytoniowe nie
objęte
ewentualną
odpowiedzialnością
karną. W
niniejszej
sprawie nie
budzi jednak
wątpliwości
ustalenie, że
oskarżeni
zajmowali się
wyłącznie
tytoniem do
palenia bez
oznaczenia
znakami akcyzy,
a więc będącym
przedmiotem
odpowiedzialności
karnej, co
wynika
jednoznacznie z
materiału
osobowego
prawidłowo
ocenionego w
sprawie, a wyżej
wskazanego,

- ustalenia Sądu
w zakresie ilości
przesłanego
tytoniu oraz
zawartości
przesyłek,
których nie
zabezpieczono w
toku czynności
kontrolnych, nie
są wcale

dowolne i nie opierają się na skopiowaniu danych z arkuszy kalkulacyjnych, jak zdaje się sugerować obrońca.

Zawartość przesylek wynika z zebranego materiału, tak ww. protokołu, jak i zeznań J. D. (1), ale też częściowo odbiorców przesylek, przy czym jednoznacznie i przekonująco Sąd Okręgowy wyjaśnił, według jakich kryteriów rozróżniane były przesylki z krajanką od przesylek z częściami samochodowymi pochodzącymi ze szrotu M., a jednocześnie brak podstaw do ustalenia, że przedmiotem wysyłki mogły być inne przedmioty, zatem podział ten jest rozłączny i pewny. Sąd Okręgowy, co wynika z pisemnego uzasadnienia, ustalając zawartość

przesyłek,
analizie poddał
listy
przewozowe,
protokoły
otwarcia
przesyłek,
protokoły
ogłędzin,
dokumentację
fotograficzną,
zaś same
zestawienia
przesyłek z firm
kurierskich
traktować trzeba
w kategoriach
dokumentu,
którego ocena
podlega tym
samym regułom,
co ocena innych
dowodów; Sąd
Okręgowy
dokonał zarazem
zestawienia tych
przesyłek z
uzyskanymi
danymi
odnośnie
przesyłek
nadanych przez
poszczególnych
oskarżonych.
Podkreślić
zarazem należy,
iż Sąd Okręgowy
w tym zakresie
kierował się w
pełni
zapatrywaniami
co do dalszego
toka
postępowania,
sformułowanymi
przez Sąd
Apelacyjny w
uzasadnieniu
wyroku w
sprawie o sygn.

(...) (k. 5167v)
i obrońca w
żaden sposób
nie wykazał,
by wskazania
te, wiążące Sąd
zgodnie z art.
442§3 k.p.k., nie
zostały
zrealizowane.

Podkreślić
trzeba, iż brak
było powodów,
by kwestionować
rzetelność czy
kompletność
informacji
przekazywanych
przez firmy
kurierskie –
nie czyni to
w szczególności
apelująca. W
toku
postępowania
wyjaśniono
wątpliwości co
do
prawidłowości
części opisów
przesyłek
(kwestia
oczywiście
wadliwego
oznaczenia
daty), zaś
ostatecznie – jak
wyżej wskazano
– zestawienia te
Sąd I instancji
weryfikował z
pozostałymi
dowodami w
sprawie, co jasno
wynika z
uzasadnienia i
przeczy zupełnie
dowolnemu w
tym zakresie,

przeciwnemu
twierdzeniu
apelującej.

Ubocznie
wreszcie trzeba
zauważyć, iż
obrońca pomija
milczeniem
istnienie
dowodów
wprost
wiążących
konkretnie jego
mandantów z
całym
procederem –
ale tym samym
nie podważa
ich wartości.
Przywołać tu
trzeba m. in.
ustalenia
autorstwa
zapisków
przekazanych
przez J. D. czy
wyniki
przeszukań –
w szczególności
tak lokali, jak
i pendrive'a M.
W..

Reasumując tę
część rozważań,
kategorycznie
stwierdzić
należy, iż Sąd
Okręgowy
dokonał oceny
całokształtu
zgromadzonego
w sprawie i
będącego
podstawą
ujawnienia toku
przewodu
sądowego
materiału

dowodowego, a tym samym nie uchybił dyspozycji art. 410 k.p.k., zaś dokonana przez ten organ procesowy ocena owego materiału jest oceną swobodną, a nie dowolną, zatem pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

W sprawie w sposób oczywisty nie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo. Sąd Okręgowy nie powziął żadnych wątpliwości co do winy oskarżonych, które rozstrzygnąłby na niekorzyść oskarżonych, a to, że wątpliwości takie ma obrońca, nie uzasadnia zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k.

Zupełnie chybiony i niezrozumiały jest zarzut, by oceniając dowody, Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia dyspozycji art.

8§1 k.p.k.
Zestawienia
sporządzone
przez firmy
kurierskie nie są
żadnym
„rozstrzygnięciem”
w rozumieniu
tego przepisu,
a Sąd w
żaden sposób,
jak była już o
tym mowa, nie
ograniczył się do
powielenia tych
zestawień, lecz
skonfrontował je
z zebrany
materiałem, a
zatem
poczynione w
ten sposób
ustalenia są
samodzielne,
spełniając
wymóg
określony w art.
8§1 k.p.k.

Nie sposób także
uznać, by na
podstawie tych
prawidłowo
ocenionych
dowodów Sąd
Okręgowy
dopuścił się
jakiegokolwiek
błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
rozstrzygnięcia.

Jeśli chodzi o
ustalenia
faktyczne, na
podstawie
których przyjęto,

że oskarżeni
działali w
ramach
zorganizowanej
grupy
przestępczej, to
przede
wszystkim
podkreślić
trzeba – czego
zresztą obrońca
osobno nie
neguje – że
Sąd Okręgowy
dokonał
prawidłowej
wykładni pojęcia
zorganizowanej
grupy
przestępczej –
także z
uwzględnieniem
różnic między
taką formą
współdziałania
przestępczego a
klasycznym
współsprawstwem.

Przede
wszystkim
prawidłowo Sąd
ten ustalił, co
następuje:

- ustalił skład
osobowy grupy,
dostrzegając, że
skład ten
zmieniał się w
czasie, jednak na
każdym etapie
działalności
ocenianej w
sprawie
funkcjonowały w
ramach grupy
przynajmniej 3
osoby,

- ustalił zasady obowiązujące w ramach grupy – przedmiot działalności przestępczej, sposób zorganizowania grupy (role poszczególnych osób), swoisty „podział obowiązków”, umożliwiający skuteczne działanie grupy (z uwzględnieniem m. in. mechanizmu oznaczania przesylek umożliwiającego prawidłowy podział zysku); wskazał na takie cechy, jak wspólne zaopatrywanie się, wykorzystanie siedzib i lokalizacji umożliwiających z jednej strony ukrycie działalności, a z drugiej – brak konieczności ponoszenia dodatkowych nakładów na jej zakonspirowanie, w czym pomogło też „mieszanie” paczek z nielegalnym towarem z paczkami z

częściami samochodowymi; obszerna ustalenia zostały poczynione w związku z maskowaniem działania członków grupy, mającym gwarantować im bezkarność w razie „wpadki” – formalnie najbardziej narażony był J. D., generalnie przede wszystkim od jego postawy zależało, czy udałooby się dotrzeć do pozostałych członków grupy,

- Sąd Okręgowy słusznie podkreślił, że cały proceder wykazywał wysoki stopień zorganizowania,

- Sąd I instancji trafnie wskazał, że nie stanowi żadnej przeszkody dla przyjęcia grupy przestępczej to, że nie miała ona ustalonego kierownictwa.

Przywołane przez obrońcę cytaty z ustaleń faktycznych Sądu, które w

ocenie
apelującego
mają podważać
prawidłowość
ustalenia
istnienia grupy,
w rzeczywistości
jedynie ją
potwierdzają.
Właśnie podział
klientów między
oskarżonych jest
argumentem
wskazującym na
wysoki stopień
zorganizowania
grupy – dzięki
temu unikali
oni sytuacji,
że obsługują
zamówienia tych
samyh klientów
czy wręcz
„konkurują” ze
sobą w ramach
tej samej
struktury. Z
kolei podział
zysków jest
następstwem
przyjętego
mechanizmu
działania grupy,
gdy przez osobę
i firmę (...)
maskowali swoją
działalność –
przyjęty system
oznaczania
przesyłek
gwarantował
jednak, że mimo
to każdy z nich
osiągał swoją
część zysku. Nie
ma żadnego
znaczenia, że
zysk był od
razu dzielony na
poszczególnych

członków grupy
– dla przyjęcia
istnienia grupy
przestępczej nie
jest konieczne,
by grupa
posiadała
„wspólne
konto”, zyski
mogą trafiać
od razu do
poszczególnych
członków, przy
czym przyjęty
system
zapewniał tu
swoistą
„sprawiedliwość”
– każdy
uczestniczył w
zysku
proporcjonalnie
do swojego
zaangażowania
(czyli liczby
zrealizowanych
wysyłek, a tym
samym –
obsłużonych
klientów). (...),
w którym grupa
wewnętrznie
rozdziela zyski
według innych
zasad, jest
typowy dla grup
z wydzielonym
kierownictwem,
gdy to
kierownictwo –
jedno- lub
wieloosobowe –
zgarnia zysk i
go rozdziela na
członków grupy
lub przeznacza
na rozwój
działalności
przestępczej,
jednak grupa

analizowana w sprawie takiego wydzielonego kierownictwa nie posiadała.

Dla powyższych ustaleń żadnego znaczenia nie ma, kto wprowadził system oznaczania przesyłek – a w szczególności, czy uczynił to samodzielnie J. D., bowiem najistotniejsze jest to, że funkcjonował efektywny system rozdzielania zysków między oskarżonych, który nie był źródłem konfliktów między nimi (materiał dowodowy nie wskazuje, by na tle rozliczeń dochodziło do sporów między członkami grupy). (...) ten jest kolejnym dowodem na wysokie zorganizowanie grupy i nie ma żadnego znaczenia, kto go wprowadził, skoro wszyscy członkowie grupy go uznali.

Ustalenia
czasokresu
działalności
przestępczej
wynikają
zarówno z
dowodów
osobowych
przywołanych
przez Sąd
Okręgowy, jak
i dokumentacji
dotyczącej
wysyłki
przesyłek
przypisanych
poszczególnym
członkom grupy.

W uzasadnieniu
– w części
prezentującej
poczynione
ustalenia –
wskazano
precyzyjnie, na
jakiej podstawie
ustalono ilość
przechowywanego
tytoniu i skalę
obrotu ww.
substancją, a
także cenę
sprzedaży
tytoniu i
dodatkowe
składniki
doliczane do
ceny (koszty
przesyłki,
niejednokrotnie
zawyżone w
stosunku do
kosztów
faktycznie
poniesionych), a
w rezultacie
precyzyjnie
wyliczono

wysokość
pobrań przez
poszczególnych
oskarżonych, -
a tym samym
korzyść
osiągniętą przez
nich z
przestępstwa
(39.469,- zł w
przypadku P. M.
i 96.202,- zł
w przypadku M.
W.).

Wykorzystanie
w tym celu
informacji z firm
kurierskich było,
co omówiono
wyżej, w pełni
prawidłowe i
brak jest tym
samym podstaw
do podważenia
zasadności
przyjęcia tych
ustaleń.

Zgodzić się
natomiast trzeba
z obrońcą, że
w uzasadnieniu
Sądu I instancji
nie
przedstawiono
dokładnego
wyliczenia,
dlaczego korzyść
majątkową z
przestępstw
przypisanych
oskarżonym na
potrzeby
orzeczonego
obowiązku
zwrotu
równowartości
tej korzyści
umniejszono do
kwot 38.808,-

zł w przypadku
P. M. i 95.627
zł w przypadku
M. W. (przy
wniosku
prokuratora
zawartym w
wystąpieniu
końcowym o
przyjęcie kwoty
95627,- zł –
vide k. 5639v)
– przy czym
w poprzednim
wyroku
zapadłym w tej
sprawie w I
instancji
przyjmowano
całość kwot
korzyści, które
oskarżeni
zamierzali
osiągnąć z
przestępstwa (tj.
39.469 zł i
96.202 zł),
zatem w tym
zakresie Sądu
I instancji nie
obowiązywała
regula ne peius.
Sąd Okręgowy
powołał się na
fakt zatrzymania
części przesyłek,
a w związku
z tym faktyczne
nieosiągnięcie
pełnej korzyści
przez
oskarżonych, co
wprawdzie jest
stwierdzeniem
logicznym,
jednak w
uzasadnieniu nie
wskazał
precyzyjnie
wartości pobrań

co do przesyłek zatrzymanych – jedynie w przypadku M. W. ustalił zatrzymanie paczek na łączną kwotę pobrań 320,- zł (str. 12 uzasadnienia, k. 5660v), co jednak nie stanowi pełnej różnicy między kwotą 96.202 zł a kwotą 95.627,- zł. W przypadku P. M. w ogóle nie przedstawiono, jaką przyjęto wartość pobrań odnośnie przesyłek zatrzymanych, a nadanych przez tego oskarżonego. W takiej jednak sytuacji, kierując się zasadą wyrażoną w art. 5§2 k.p.k., należy przyjąć kwoty niższe przyjęte przez Sąd Okręgowy, nawet jeśli nie zostały one prawidłowo uzasadnione, skoro jest to korzystne dla oskarżonych – Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw w ustaleniach poczynionych przez Sąd

Okręgowy, by ww. kwoty dalej obniżyć (a więc by były to kwoty za wysokie w stosunku do wynikającej z akt wartości pobrań co do przesylek zatrzymanych), a i obrońca w apelacji nie sformułował w tym zakresie żadnych uwag, ograniczając się do trafnego wyeksponowania słabości uzasadnienia w tym zakresie.

Reasumując, ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, z zastrzeżeniem pojedynczej słabości dotyczącej kwoty zwrotu równowartości korzyści majątkowej z przestępstwa, są w pełni prawidłowe i zostały należycie uzasadnione, co czyni zarzuty apelacji w tym względzie nieskutecznymi. Brak również podstaw do kwestionowania przyjętej co do tych ustaleń

kwalifikacji
prawnej
zachowań
oskarżonych –
osobnych
zarzutów w tym
zakresie obrońca
także nie czynił.

Sąd Apelacyjny
nie znalazł
podstaw, by
kwestionować
rodzaj i wymiar
dolegliwości,
które orzeczono
wobec
oskarżonych, a
tym samym
nie podzielił
zarzutu rażącej
niewspółmierności
kary co do P. M.
(2) i M. W. (2).
Przywołując raz
jeszcze
przedstawione
wcześniej (pod
lp. 2) poglądy
judykatury na
istotę zarzutu
rażącej
niewspółmierności
kary, stwierdzić
należało, iż Sąd
Okręgowy
bardzo
obszernie
przedstawił,
jakie
okoliczności
wziął pod uwagę
zarówno przy
wymiarze kar
jednostkowych
oskarżonym (str.
73-77
uzasadnienia, k.
5691-5693), jak
i przy ferowaniu

kar łącznych (str. 77-78 uzasadnienia, k. 5693-5693v), podobnie jak obszernie uzasadnił skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonych oskarżonym kar (str. 78-80 uzasadnienia, k. 5693v-5694v). obrońca nie zakwestionował ani przyjętych za podstawę wymiaru poszczególnych kar okoliczności łagodzących i obciążających, ani oceny stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonych przyjętej przez Sąd I instancji, ograniczając się do wskazania, że są to dolegliwości zbyt surowe.

Poglądu tego nie sposób podzielić. Oskarżonym przypisano udział w zorganizowanym procederze przestępczym, prowadzonym na szeroką skalę,

z
zaangażowaniem
szeregu osób
i skutkującym
bardzo wysokim
uszczerpieniem
danin
publicznoprawnych
– procederze
nie tylko w
ramach grupy
przestępczej, ale
i obliczonym na
osiąganie stałych
dochodów przez
oskarżonych z
tych
przestępstw.
Mimo to
wymierzono im
kary w dolnej
granicy
ustawowego
zagrożenia, zaś
kary łączne
orzeczono ze
znacznym
zastosowaniem
zasady
absorpcji.
Takich kar nie
sposób uznać za
rażąco
niewspółmiernie
surowe, tym
bardziej, że
wykonanie ich
obydwu
oskarżonym
zawieszono.
Także okresu
próby
ustalonego przez
Sąd Okręgowy
w przypadku
każdego z
oskarżonych nie
sposób uznać
za wygórowany,
gdy się zważy,

iż w obydwu przypadkach mamy do czynienia z osobami wcześniej karanymi; w aktualnie obowiązującym stanie prawnym okoliczność ta w ogóle wykluczałaby możliwość warunkowego zawieszenia kar.

Nie sposób także zakwestionować wysokości wymierzonych oskarżonym kar grzywny. W przypadku osób naruszających już porządek prawny, grzywna ta, orzekana obok kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, jest de facto jedyną dolegliwością penalną, którą oskarżeni odczują, więc to na niej spoczywa ciężar uświadomienia oskarżonym ekonomicznej nieopłacalności podobnych przestępstw, a zarazem uczynienia

zadość
społecznemu
poczuciu
sprawiedliwości
– a więc
uniknięciu
powstania
przeświadczenia,
że osoby
wielokrotnie
naruszające
porządek
prawny
traktowane są
dalej w sposób
pobłażliwy. Na
jej wysokość
musi też istotnie
rzutować
zarówno
korzyść, jaką
oskarżeni
osiągali z
przestępczego
procederu, skala
narażonego na
uszczerplenie
podatku, jak i
wreszcie
sytuacja
materialna
oskarżonych,
mających źródła
utrzymania i
będących
osobami
finansowo
niezależnymi.
Wszystkie te
czynniki
grzywny
orzeczone przez
Sąd Okręgowy w
pełni
uwzględniają, a
zatem orzeczone
dolegliwość o
charakterze

materialnym nie
razi surowością.

Nie sposób
wreszcie uznać,
by Sąd I instancji
dopuścił się
wobec
oskarżonych
jakiegokolwiek
błędu w zakresie
rozstrzygnięcia o
kosztach
procesu, a w
szczegółności –
obraży art. 633
k.p.k. Podkreślić
tu trzeba, co
następuje:

- zgodnie z art.
627 k.p.k. od
osoby skazanej
Sąd ma
obowiązek
zasądzenia
kosztów
sadowych na
rzecz Skarbu
Państwa oraz
wydatków na
rzecz
oskarżyciela
posiłkowego – i
to w całości.
Obciążenie
osoby skazanej
całością kosztów
procesu jest
więc regułą, a
zwolnienie od
tego obowiązku
(jedynie w
zakresie kosztów
sadowych) –
wyjątkiem, który
nie może być
wykładany
rozszerzająco,

- przesłanki zwolnienia od kosztów sadowych z art. 624§1 k.p.k. w sposób oczywisty nie mają zastosowania do oskarżonych, którzy zadeklarowali generalnie dobrą sytuację materialną i osiągnięcie stabilnych dochodów. Podkreślić trzeba, że przepis art. 624§1 k.p.k. przy zwolnieniu od kosztów odwołuje się jedynie do sytuacji rodzinnej, majątkowej i wysokości dochodów sprawcy, a nie do rodzaju orzeczonej wobec niego kary – zresztą w innej sytuacji mogłoby dojść do absurdu, bowiem osoba skazana na karę bezwzględną pozbawienia wolności z istoty będzie miała zerowe możliwości zarobkowe, osoba skazana

na karę ograniczenia wolności będzie miała te możliwości uszczuplone, zaś osoba skazana na karę grzywny będzie zobowiązana w pierwszej kolejności do jej uiszczenia, z uwagi na groźbę zamiany kary na zastępczą karę pozbawienia wolności; każde więc skazanie z istoty rzeczy umniejsza albo wręcz czasowo znosi możliwości zarobkowe sprawcy, jednak w takiej sytuacji przepis art. 627 k.p.k. w ogóle traciłby rację bytu, a taka jego wykładnia (a więc powiązanie możliwości obciążenia skazanego kosztami z rodzajem i wysokością orzeczonej dolegliwości) byłaby wykładnią oczywiście contra legem,

- przy rozważaniu decyzji o obciążeniu oskarżonych

kosztami nie
można
abstrahować od
faktu, że
postępowanie
trwało szereg
lat, zatem
obowiązek
poniesienia
kosztów procesu
nie jest dla
oskarżonych
żadnym
zaskoczeniem,

- nie można
wreszcie
abstrahować od
faktu, że
oskarżeni zostali
obciążeni
kosztami jedynie
częściowo, od
znacznej części
wydatków
podlegających
zwrotowi na
rzecz Skarbu
Państwa Sąd
I instancji ich
zwolnił ze
względów
słuszności, co
szczegółowo
uzasadnił i co nie
zostało osobno
zanegowane
przez obrońcę,

- w zasadzie
rozdziła
kosztów na
oskarżonych nie
sposób się
dopatrzyć
naruszenia
zasady
słuszności
wynikającej z
art. 633 k.p.k., a

<p>w szczególności merytorycznych zarzutów nie sformułowała tu obrońca.</p> <p>Powyższe oznacza, że rozstrzygnięcie o kosztach zostało ukształtowane prawidłowo. Co do sposobu obliczenia ich wysokości obrońca nie zgłosiła żadnych zastrzeżeń.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych P. M. (2) i M. W. (2), ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Materiał dowodowy jest kompletny, czego obrońca</p>		

<p>należycie wykazano winę i sprawstwo oskarżonych, a prawnokarna reakcja Sądu Okręgowego nie razi surowością. Brak podstaw z art. 433§1 k.p.k., uprawniających do orzekania poza granicami zarzutów apelacji.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX</p>		
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>		

Sprawiedliwości
z dnia 3
października
2016 r. w
sprawie
ponoszenia
przez Skarb
Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z
urzędu.

Zgodnie z art.
636§1 i 2 k.p.k.
koszty procesu
za postępowanie
odwoławcze
ponoszą
oskarżeni,
albowiem
apelacje ich
obrońców nie
zostały
uwzględnione;
koszty te zgodnie
z zasadami
słuszności
rozdzielono
między
oskarżonych w
częściach
równych. Koszty
te obejmują
koszty sądowe
(art. 616§1 pkt
1 k.p.k.), na
które składają
się: ryczałt za
doręczenia w
kwocie 20,- zł,
rozdzielony na
oskarżonych po
1/4 części, tj.
po 5,- zł,
kwota po 30,-
zł od każdego
za oskarżonych

w związku z uzyskaniem co do nich aktualnych informacji z K. w postępowaniu odwoławczym, w przypadku oskarżonego W. nadto kwota 738,- zł związana z poniesieniem przez Skarb Państwa kosztów jego obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Do kosztów sądowych należy każdorazowo także opłata, której wysokość co do oskarżonych indywidualnie ustalono na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2, art. 3 ust. 1, art. 6 i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Mając na uwadze sytuację materialną oskarżonych, wynikającą z ich deklaracji składanych jeszcze przed Sądem I instancji, Sąd Apelacyjny w stosunku do żadnego z oskarżonych nie dopatrył się

nadzwyczajnych przesłanek z art. 624§1 k.p.k., uzasadniających wyjątkowe odstąpienie od reguły, że jako osoby skazane, których apelacji nie uwzględniono, mają one obowiązek poniesienia całości przypadających od nich kosztów procesu.

7. **PODPIS**

P. G. (2) H. K. I.
P.